

Slakje eenoog

In een grote bloempot met een klein boompje heeft onze dochter Inge een segrijnslak ontdekt, die zich grotendeels in de aarde heeft ingegraven. Slechts een deel van het bruin gemêleerde huisje is nog te zien. “Wat is die slak aan het doen?” vraagt ze. “Eieren leggen”, is mijn antwoord. Zonder aarzelen tilt ze de slak omhoog. Als een kurk uit de fles komt het lange slakkenlijf tevoorschijn, met daaraan vastgekleefd één hagelwit, kogelrond ei.

Inge laat de slak weer netjes in het gat zakken, zodat het dier zijn/haar bezigheden kan voortzetten. Bij slakken kun je niet zeggen of het een mannetje of vrouwtje is, want het zijn hermafrodieten en ze hebben zowel mannelijke als vrouwelijke geslachtsorganen. Enkele uren later is de slak verdwenen. De slakkeneieren worden opgegraven, met wat potgrond in een potje gedaan, afgedekt met gaas en op het wandmeubel gezet. Dagelijks wordt de aarde met een plantenspuit bevochtigd, om te voorkomen dat het zaakje uitdroogt.

Slakje eenoog op de tafel (foto Caroline Elfferich)

Op zekere dag, zo’n drie weken later, kom ik de kamer in en zie dat de inhoud van de pot is uitgespreid op de witte salontafel. Ik begin te mopperen, maar Inge zegt enthousiast: “De eieren zijn uitgekomen!” Als ik dichterbij kom zie ik tientallen piepkleine, halfdoorzichtige slakjes over de tafel glijden. Wat een schatjes! Ze beklimmen onze vingertoppen als ervaren alpinisten.

Dan ontdekt Inge dat één van de slakjes anders is dan normaal. Gewoonlijk hebben slakken vier sprietjes aan de kop; twee lange, naar boven gerichte sprietjes met een zwart puntje (oogsteeltjes) en twee korte, naar beneden gerichte sprietjes (tastorgaanjes). Dit slakje heeft echter maar één tastorgaan en één oogsteeltje en krijgt daarom de naam eenoogje. Ik maak een foto van eenoogje en stuur die naar enkele bevriende slakkenkenners. Niemand heeft ooit zo’n slakje gezien.

Omdat we benieuwd zijn hoe eenoogje zich zal ontwikkelen, besluiten we het slakje een poosje in gevangenschap te houden, samen met een klein aantal soortgenoten. De rest laten

we los in de tuin. Enkele dagen later gaan we op vakantie. Onze huisdiertjes laten we achter bij een goede verzorger. Als we twee weken later terugkomen van vakantie is eenoogje niet meer te vinden in de pot. Er zit wel een leeg slakkenhuisje in en een stuk of tien normale slakjes, die blaken van gezondheid. Waarschijnlijk had eenoogje een afwijking waar een slak niet goed mee kan leven.

Caroline Elfferich, augustus 2010